

VOJENSKO-POLITICKÁ ČÁST

ÚTOČNÁ OSA WASHINGTON—BONN PŘIPRAVUJE NA ÚZEMÍ ZÁPADNÍHO NĚMECKA ATOMOVOU VÁLKU

Nadporučík Svatoslav Gosman

Současný vývoj událostí v Evropě se vyznačuje vzrůstem nebezpečí pro věc míru nejen na jejím teritoriu, ale na celém světě.

Tři západní mocnosti — Spojené státy severoamerické, Velká Británie a Francie — za podpory ostatních vlád zemí útočného Atlantického paktu vstoupily do otevřeného bloku se západoněmeckými militaristy, aby především s jejich pomocí urychleně rozpoutaly zločinnou dobovačnou válku proti zemím demokratického tábora.

Dne 23. října 1954 byly podepsány v Paříži — po předběžných poradách v Londýně — útočné pařížské dohody, které jsou nebezpečnějším vydáním zkrachovaného Evropského obranného společenství. Základním smyslem těchto zločinných válečných dohod je skutečnost, že Spojené státy severoamerické, Velká Británie a Francie zahájily otevřený a vyhraněný kurs na remilitarisaci západního Německa a na jeho zavlečení do svých útočných seskupení, která jsou stavěna proti ostatním evropským státům.

Podobnou politiku, i když za značně odlišných mezinárodních podmínek, prováděly imperialistické mocnosti před druhou světovou válkou, když stavěly Hitlera na nohy. Současné vyzbrojování západního Německa je však o to nebezpečnější, že obrozená wehrmacht bude mít k dispozici nejmodernější bojové prostředky a zbraně hromadného ničení, mezi nimi i atomové zbraně. Tuto skutečnost také podtrhl soudruh V. M. Molotov na moskevské konferenci, když řekl:

„Za nynějších podmínek nabývá remilitarisace západního Německa ještě nebezpečnějšího rázu než dříve. Stačí říci, že západoněmecká armáda dostává k dispozici všechny druhy zbraní, že se jí dokonce poskytuje možnost použít atomové zbraně. Za takové situace není mnoho zapotřebí k tomu, aby byla rozpoutána atomová válka rukama militaristických hrdlořezů, kteří prošli hitlerovskou školou válečných zločinů a zahubili miliony nevinných pokojných lidí ve svých táborech smrti, v plynových komorách v Majdanku, v Osvětimi a na mnoha jiných místech.“

Tak necelých deset let od skončení druhé světové války odhalují američtí imperialisté se zločinnou cyničností, která je jim vlastní, své válečné plány: vyzbrojit západní část jimi úmyslně rozštěpeného Německa atomovými zbraněmi a postavit ho proti zemím demokratického tábora vedeného Sovětským svazem.

I. Americké přípravy v západním Německu na vedení války atomovými zbraněmi

Již na XIX. sjezdu KSSS charakterisoval s. Malenkov poválečnou zvláštnost vývoje amerického imperialismu v tom smyslu, „že jeho pohlaví své válečné plány budují na využití cizích území a cizích armád, především západoněmecké a japonské...“. Plánuje rozpoutání útočné

války v Evropě, přeměnili američtí imperialisté v letech 1945 až 1954 západní Německo na gigantickou zbrojírnu a obrovský nástupový prostor.

Útočná rýnsko-falcká základna

Americké základny v západním Německu jsou nejhustěji rozmístěny v trojúhelníku, jehož strany tvoří řeky Rýn, Mosela a Saar. Je tomu tak proto, že Falcko, které se rozkládá v překrásné rýnské nížině, má velký strategický význam. Je především starou „tradiční“ nástupovou cestou z Německa do Francie, kudy v obou světových válkách vtrhla německá vojska na francouzské území. Mezi Rýnem a francouzskými hranicemi byla také vystavěna tak zvaná „Siegfriedova linie“. Rýnskou nížinou procházejí také hlavní dopravní spoje, po nichž jsou zásobována americká vojska v Evropě. Je to jednak směr z Bremerhaven do Kaiserslauternu a Frankfurtu nad Mohanem, jednak hlavní dopravní spoje vedoucí z francouzských, americkými vojsky okupovaných přístavů Bordeaux a La Rochelle. Z tohoto důvodu se Falcko, které leží na levém břehu Rýna, stalo hlavní týlovou základnou, tak zvaným strategickým trojúhelníkem amerických vojsk v západním Německu. O významu, který přikládá vrchní velení amerických ozbrojených sil tomuto strategickému prostoru svědčí na příklad ta skutečnost, že území u města Baumholder je podle dohody s Adenauerem prohlášeno prakticky za výsostné území Spojených států amerických, s honosným názvem „American Defensive Area in Europe“.

Falcký „strategický trojúhelník“, na jehož ploše asi deseti tisíc čtverečních kilometrů je přes 80 000 amerických vojáků, má být výchozím bodem útočných sil Atlantického paktu při napadení Sovětského svazu a států lidových demokracií. Avšak současně plní i druhou funkci. List „Neues Deutschland“ již 10. prosince 1953 napsal v článku nadepsaném „Atomové kanony proti Francii?“, „Poukazuje se na to, že mocný válečný potenciál ve Falci představuje týlovou základnu pro nástupové prostory budované v Bavorsku a v Dolním Sasku především proti Německé demokratické republice, ČSR a proti ostatním evropským lidově demokratickým zemím. Tato týlová základna však může být během několika hodin přeměněna v přímé ohrožení v blízkosti probíhající francouzské hranice.“ List tím naznačil tu skutečnost, že Pentagon počítá s touto základnou i k vykonávání nátlaku na západoevropské země.

V současné době je v tomto strategickém trojúhelníku podle údajů západoněmeckého tisku vedle kasáren a obytných domů s luxusními byty pro příslušníky americké okupační armády v Německu také množství zbraní. V prostoru měst Kaiserslautern, Baumholder a Kusel je umístěno na 30 atomových děl. Podle údajů západoněmeckého tisku jsou tu také základny pro dálkově řízené střely s atomovou náloží typu „Martin B 61 Matador“, „Honest Johnny“ a p.

Před nějakým časem byla americká atomová děla vyzkoušena na velké americké vojenské dělostřelecké střelnici u Baumholderu. Při jedné takové střelbě explodoval dělostřelecký náboj tohoto děla nad osadami Eschweiler-Bledesbach. Západoněmecký tisk, i buržoasní, přináší znepokojující úvahy o tom, že americká atomová děla, umístěná poblíž měst Bitburgu, Bad Kreuznachu, Baumholderu, Kaiserslauternu a Landau, ohrožují mimo jiné přímo i města Koblenz, Mainz, Darmstadt a Mannheim. V dubnu 1954 oznámil západoněmecký korespondent listu „New York Herald Tribune“ Cock, že počet atomových děl má být dále zvy-

šován tak, že „každý bod podél Rýna od Baselu ve Švýcarsku až po Rotterdam v Holandsku musí být zasažitelný“. Tento nabubřelý výrok amerického novináře, který sleduje především propagandistické cíle zstrašování mírumilovných evropských národů, je přesto dokladem plánů a přání imperialistických strategií přeměnit západní Evropu v hlavní bojiště atomové války.

V souvislosti s budováním „strategického trojúhelníku“ ve Falcku vyšly nedávno najevo další podrobnosti příprav nové války vedené atomovými zbraněmi. Rozhlasový vysílač Německé demokratické republiky Deutschlandsender oznámil některé podrobnosti z rozhovoru, který měl americký vysoký komisař Conant při svém pobytu v USA s prezidentem Eisenhowerem. V tomto rozhovoru prý se americký prezident vyjádřil, že Pentagon plánuje pod krycím jménem „Akce S“ vyhození strategicky důležitých bodů v Siegengebirge na Rýně pomocí atomových náloží. K tomu účelu má být v uvedeném horském masivu navrtáno 12 štol 30 m dlouhých. Západoněmečtí odborníci vypočítali, že by se vody Rýna uvolněné výbuchem převalily 80 km rychlostí přes průmyslové a zemědělské oblasti rýnského údolí. Podle jejich výpočtů by byla těžce poškozena města St. Goar, Boppard, Oberlahnstein, Koblenz, Remagen, Königswinter, Bonn a Siegburg. Nejhuře by byly při uskutečnění tohoto plánu postiženy oblasti povodí řek Glan, Wied, Sieg, Ahr, Mosel a Wupper.

Jak vyšlo najevo z tajných jednání v Londýně a Paříži, plánuje Pentagon dát do vínku obrozené wehrmacht značnou část nebo dokonce celý falcký „strategický trojúhelník“ — tuto největší útočnou americkou základnu v Evropě. To by v praxi znamenalo, že již prvních 12 západoněmeckých divisí by mělo k dispozici i atomové zbraně, pro začátek americké výroby.

Útočné manévry za předpokladu použití atomové zbraně

Američtí militaristé, pošlapávající hrubě všechna usnesení Postupimské dohody, neuspokojili se však jenom tím, že do západního Německa přivezli atomové zbraně. Pro současný stav amerických příprav k atomové válce v západním Německu jsou charakteristická četná cvičení, zkušební jízdy „cvičné střelby atomového dělostřelectva, ale konečně i zařazení atomových děl do manévrů.

K tomuto využívání území západního Německa jako cvičiště a současně i hlavního bojiště v připravované válce napsal s cynickou drzostí již 26. 4. 1954 časopis Newsweek: „Americká armáda zkouší v Německu ve vši tichosti nový způsob vedení války v atomovém věku...“

V květnu r. 1953 oznámil časopis Neues Deutschland, že se v hlavním stanu Atlantického paktu v Paříži konalo velitelsko-štabní cvičení pod krycím názvem „CPX-4“, na němž se prý procvičovalo nasazení taktických atomových zbraní v západním Německu.

Krátce potom byla provedena ostrá střelba z atomových děl v prostoru u Kuselu. Blankův úřad byl o tom předem informován. Tento provokační čin vyvolal nejen v přímém okolí, ale i v celém západním Německu bouři ostrého protestu.

Několik dní po této střelbě byla zkoušena možnost rychlé přepravy 85tunových atomových děl přes Rýn. Podle údajů západoněmeckého tisku bylo u Gernersheimu přepraveno šest atomových děl během 5 hodin.

Tomuto cvičení přihlíželi pozvaní hosté a novináři vedle vysokých důstojníků amerického vojska a námořnictva.

Vyvrhlením všech cvičení konaných v roce 1954 s atomovými děly, která často sledovala spíše propagandistické cíle než cíle skutečně vojenské povahy, byly podzimní manévry 1954.

Ještě před jejich započatím si vrchní velitelství amerických ozbrojených sil v Evropě neodpustilo provést menší propagandistickou demonstraci. Pod záminkou, že je třeba vyzkoušet „pohyblivost“ atomových děl, byl organizován jejich přesun četnými městy jižního Německa. Byla k tomu vytvořena zvláštní motorisovaná skupina, která podle údajů západního tisku byla za pochodu 15 km dlouhá. V jejím středu za doprovodu asi 130 vozidel americké vojenské policie a západoněmecké policie bylo zařadeno s náležitými vzdálenostmi od sebe šest atomových děl dělostřeleckého oddílu z Pirmasens.

Vedle skutečných vojenských cílů byl tímto cvičením sledován i cíl propagandistický — ukázat západoněmeckému obyvatelstvu mohutnost amerických zbraní a vzbuzovat v něm víru, že s takovými prostředky bude možno uskutečnit revanšistické plány západoněmeckých militaristů.

Podobné cíle sledovaly ostatně i podzimní manévry ozbrojených sil Atlantického paktu, které se konaly koncem září 1954 pod krycím názvem „Královská bitva“. 140 000 vojáků zemí Atlantického paktu pod velením vrchního řídícího manévru, britského generála Gale se tu prakticky cvičilo ve vedení útočné války za použití atomových zbraní. „Manévry bez romantiky“ — tak nadepsaly svůj článek noviny „Die neue Zeitung“ vydávané Američany v západním Berlíně. A aby snad čtenáři nezůstali na pochybnostech o skutečném cíli manévru, říká se v článku jasně: „Vznikne tak realistický obraz budoucnosti, dokazující, že to, co bylo v druhé světové válce a také v Koreji, zůstává daleko za tím.“ Vedle ústřední myšlenky manévru — taktického použití leteckých atomových pum — byla sledována i myšlenka praktického vyzkoušení manévru atomovými děly. Americké velení dalo ochotně k tomuto účelu pro manévry k dispozici šest baterií (12 kusů) atomových děl. Generál Gale již dlouho před zahájením manévru radostně ohlašoval tuto „nezísknou iniciativu“ Američanů slovy: „Bude tu dostatečný počet atomových děl k zajištění reality cvičení. To umožní velitelům seznámit se s těmito zbraněmi, s jejich obvyklou a atomovou kapacitou... Současně to dá americkým dělostřeleckým důstojníkům a obsluze těchto děl příležitost ke cvičení v novém a neznámém terénu...“

Je nasnadě, že si západoněmečtí militaristé nedali takovou velkou příležitost k získání „nových poznatků“ ujit. Den před zahájením manévru pozval generál Gale do svého hlavního stanu v Sennelageru západoněmeckou delegaci, aby jí tlumočil „uctivé“ oficiální pozvání k účasti. A tak se manévru zúčastnila i početná delegace západoněmeckých militaristů, vedená velitelem „Bundesgrenzschutzu“ Matzkym, známým nacistickým generálem a válečným zločincem. Vedle Matzkyho se manévru zúčastnili Blank, západoněmecký ministr bez portfeuille Strauss a další „odborníci“, jako generálové Heusinger, Speidel a j.

Námět manévru předpokládal shoení pěti atomových pum a vystřelení čtyř atomových dělostřeleckých střel. Zvlášť pro západoněmeckou delegaci bylo předvedeno „atomisování“ nepřitele v prostoru Sennelageru u Paderbornu. Západoněmecký list „Bielefelder Freie Presse“ potom popisoval, jak explodovala s neobvyklými efekty cvičná atomová puma ve výši 400 m, jak stoupal vysoko do výšky kouřový hřib, který připomínal

Nagasaki a zatemnil na několik minut okolní kraj. Žhoucí kousky fosforu létaly vzduchem. (V cvičné atomové pumě bylo použito mimo jiné napalmu a fosforu). V okruhu 100 m od místa exploze pumy prý bylo ještě 24 hodin po výbuchu velké nebezpečí vstupu. Některá města, jako na př. Lippstadt, byla podle námětu manévru „atomisována“, t. j. podle staré terminologie hitlerovských militaristů „vymazána“.

Rovněž při cvičení 1. americké pěší divise, které se konalo souběžně s „Královskou bitvou“ bylo předpokládáno použití atomových zbraní. Podle námětu bylo cílem cvičení vyzkoušení obrany na Rýně v rámci starého dvoufázového plánu vedení války. Jak je známo, jedna alternativa tohoto plánu počítá s možností, že ozbrojené síly našeho demokratického tábora provedou po odražení útoku protiútok, který by byl zastaven až na Rýně. O tomto cvičení napsal list „Gesamtdeutscher Kurier“ z 25. 9. 1954: „Americké jednotky převzaly úlohu útočníka ze směrů sever a severovýchod, tedy ze sovětské zony (pozn.: myšlena je NDR) a pokoušely se proniknout Dolními Franky ve směru Aschaffenburg k nížině Rýn—Main. V plánu cvičení je zřejmě úkol zjistit, zda a jak rychle se útočníkovi podaří proniknout ze severovýchodu k vodnímu toku Main... Útočníkovi je k dispozici... imaginární atomové dělostřelectvo, jímž postřeluje obranné posice na západním břehu řeky Main mezi Gemündenem a Marktheidenfeldem. Kromě toho má útočník — a to je to nové na těchto manévrech — k dispozici rotu vrtulníků se 14 vrtulníky...“

Před praktickými přípravami k taktickému nasazení atomových zbraní při manévrech roku 1954 předcházelo v r. 1953 zřízení kursů pro vyšší důstojníky NATO v použití atomových zbraní a zřízení „Školy zvláštních zbraní“ v Oberammergau.

Toto jsou jen některá z mnoha konkrétních útočných opatření, jimiž jsou americké ozbrojené síly cvičeny pro útočnou atomovou válku vedenou na území a z území západního Německa proti našemu táboru, proti naší vlasti.

II. Přípravy západoněmeckých militaristů na rozpoutání útočné války vedené atomovými zbraněmi

Souběžně s přípravami amerických militaristů na útočnou atomovou válku probíhají, zejména v poslední době, i intenzivní přípravy západoněmeckých monopolistů a militaristů na poli válečného využití atomové energie. Západoněmečtí militaristé, kteří, jak známo, hluboce podceňují bojovou hodnotu americké armády, dočasně se přizívají na výsledcích amerického atomového válečného bádání. Avšak to není rozhodně jejich cílem. Cílem jejich snažení na tomto poli je co nejrychleji dostihnout a předstihnout nejen USA, ale i ostatní kapitalistické státy ve výrobě atomových zbraní a zásobit jimi v dostatečném množství svou novou wehrmacht. To odpovídá i konečným světovládným plánům německého militarismu. Historie uplynulých desetiletí nás učí, že se obnovený německý militarismus dává vždy na cestu vlastních výbojů.

Výzkum a příprava výroby atomových zbraní

Jak známo, za druhé světové války pracovali němečtí vědci, ti, kteří sloužili fašismu, ve velmi širokém měřítku na řešení otázek válečného využití výzkumů v oboru jaderné fyziky. Opíraje se o výsledky jejich bádání vytruboval tehdy Hitler do celého světa hrozbu „zázračných“ zbraní, které prý mu přinesou jisté vítězství. Touto zázračnou zbraní

měla být atomová puma. Přes velké úsilí, avšak značnou omezenost pojetí otázky, ale především pro gigantickou ofensivu Sovětské armády se její vyrobení německým vědcům nepodařilo. Po kapitulaci nacistického Německa byly stovky německých vědců poslány (a mnozí přímo i násilím) na práce do atomových laboratoří ve Spojených státech. V Německu, zejména v jeho západní části, zůstalo jen velmi málo odborníků. Mezi těmi, kteří byli Američany úmyslně ponecháni k reorganizaci atomového bádání v západním Německu, byl profesor Werner Heisenberger, nyní nositel Nobelovy ceny. Avšak bez přímé pomoci představitelů okupační mocnosti, kteří již tehdy sledovali protisovětské útočné cíle, by nebylo možné obnovit výzkumné práce. Při zřízení bonnského loutkového státu v roce 1949 se Adenauerovi dostalo ujištění, že brzy se bude moci rozvíjet samostatný německý výzkum.

A tak necelých šest let od skončení války, již v roce 1951, povolili vysocí komisaři západních okupačních mocností západnímu Německu, aby oficiálně provádělo své vlastní výzkumy v jaderné fyzice. A západoněmeckým vědcům byl pak přímo dán pokyn, aby prováděli své výzkumy na poli izolování isotopů uranu — tedy na výzkumu pro válečné účely, k získání atomové výbušiny do atomových pum.

Financování a řízení těchto prací obstarali západoněmečtí finanční a zbrojařští magnáti. V listopadu 1953 prohlásil profesor Riesler, ředitel fyzikálního ústavu na bonnské universitě, že v současné době je věnováno v západním Německu na atomové bádání zrovna tolik finančních prostředků jako za Hitlera. Přitom prohlásil, že nejdůležitějším zařízením pro atomový výzkum v západním Německu je cyklotron heidelberské university, který prý používá napětí až 20 milionů voltů.

A koncem téhož roku oznámil vzpomenutý již profesor Heisenberger, který z pověření bonnské vlády byl postaven do čela těchto prací, že se západnímu Německu povoluje roční těžba 9 t čisté uranové rudy.

Mezitím již zorganizovala bonnská vláda těžbu uranové rudy ve Smrčinách (Fichtelgebirge) nedaleko našich západních hranic a v Černém lese (Schwarzwald). Koncem roku 1953 rovněž jednal Max Plankův fyzikální institut s bavorskou vládou o postavení atomového reaktoru.

Když se monopolistům Spojených států nepodařilo vlákat Sovětský svaz a také naši vlast do „mezinárodního atomového poolu“, který by „neustranně“ kontroloval zásoby, těžbu rud a výrobu atomové energie, byla z jejich popudu a nátlaku vytvořena „Evropská organizace pro výzkum atomového jádra“ sídlem v Ženevě.

Je typické pro západoněmecký militarismus, že ihned po vytvoření této organizace schválil bonnský parlament návrh vlády na vstup západního Německa do této organizace. Vstupem do této „evropské“ organizace (Belgie, Holandsko a Luxembursko se „dobrovolně“ zřekly výroby atomové energie) získalo západní Německo za pomoci Američanů nejen přehled o nejposlednějších poznatcích evropské nukleární fyziky, ale i možnost maskovat práce spojené s přípravou atomových zbraní pokryteckými řeči o „přínosu západního Německa evropské vědě“. V roce 1954 se sjednotilo 16 západoněmeckých trustů ve společnost s nevinným vědeckým názvem „Společnost pro fyzikální výzkum“ se základním kapitálem 1 600 000 marek. (Každý z účastníků přistoupil s vkladem 100 000 marek.) K této částce věnované na rozvoj výzkumu pro výrobu atomových zbraní uvolňuje Bonn z rozpočtu 1,9 milionů

marek. Členy této společnosti s tak nevinným názvem jsou: „IG Farben-industrie“, „Allgemeine Elektrizitäts-Gesellschaft (AEG)“, „Friedrich Krupp — Essen“, „Metall Gesellschaft AG — Frankfurt am Main“ a řada dalších zbrojařských monopolů.

„Společnost pro fyzikální výzkum“ sídlem v Düsseldorfu ostatně jasně dokumentuje svázanost amerického kapitálu se západoněmeckým. Tak předsedou této společnosti je doktor Boetzske ze západoněmecké úvěrové banky, který také „náhodou“ rozděluje peníze z americké „pomoci“ pro západní Německo. (!)

Ačkoli profesor Heisenberger, který ostatně pracoval na konstrukci atomové pumpy již pro Hitlera, není oficiálně uváděn jako člen této společnosti, vykonává, jak uvádí „Daily Worker“ z 8. 12. 1954, svůj přímý vliv na ni přes jistého doktora Telschowa, jednoho z vedoucích Max Planckova fyzikálního institutu, v němž je profesor Heisenberger ředitelem.

Všechny tyto přípravy přes halasná tvrzení o čistě „vědeckém“ účelu nejsou zaměřeny na mírové využití atomové energie, nýbrž právě naopak na výrobu atomových zbraní pro novou wehrmacht. A masová výroba těchto zbraní se již organizuje.

Tak v současné době se staví velký atomový institut v Bayerwerke v Elberfeldu, patříci válečnému koncernu IG Farben Industrie. Na 300 chemiků ze západního Německa i Německé demokratické republiky, kteří zasedali po 1. květnu 1954 v závodě „Leuna-Werke Walter Ulbricht“, poukázali ve varovném prohlášení na skutečnost, že se v atomových laboratořích Bayerwerke v Elberfeldu konají přípravy k výrobě zbraní hromadného ničení.

V současné době podle údajů západoněmeckého tisku funguje v Hamburku pobočný závod koncernu IG Farben zabývající se výrobou „radioaktivního prachu“. Známa lokomotivka „Borsig“ je již připravena na výrobu dálkově řízených střel s atomovou náloží typu americké „Honest John“. V Max Planckově fyzikálním institutu započaly nedávno za vedení profesora Heisenbergera theoretické práce souvisící s výrobou vodíkové pumpy. Podle zprávy „Hessische Nachrichten“ bude v západním Německu vystavěno malé „atomové město“ na způsob Ottawa-River v Kanadě.

Podle zprávy listu „Tribune de Nation“ z 20. 8. 1954, kterou přinesl i „Daily Worker“ dne 4. 10. 1954, bylo prý již u Kruppa vyrobeno první atomové dělo podle amerického vzoru a závod je prý připravován na jejich seriovou výrobu.*)

Velký zájem o atomové zbraně projevil Blankův úřad, který v létě 1954 požádal americkou vládu, aby byla poskytnuta německým vojákům příležitost studovat nové americké zbraně a vycvičit se v zacházení s nimi.

Všechny tyto veřejné i tajné přípravy západoněmeckých monopolistů a militaristů k výrobě atomových zbraní v západním Německu jsou dělány nejen za blahovlnné asistence, ale za přímé podpory amerických imperialistů. O tom mimo jiné svědčí i ujednání tajné dohody Adenauera s bývalým prezidentem USA Hooverem, která byla za jeho krátkého pobytu v Bonnu nedávno podepsána. Podrobnosti o této tajné dohodě

*) Tyto zprávy je třeba brát se značnou rezervou, neboť sami američtí činitelé prohlašují, že výroba 280 mm atomových kanonů byla zastavena. Hovoří se o vážných konstrukčních nedostatech tohoto typu děl a je pravděpodobné, že se vyvíjí konstrukce lehčí a pohyblivější. (Pozn. redakce.)

přinesl list „Der Abend“. Podle této dohody bude společnost „United Geophysical Company“, která je ostatně pod Hooverovou kontrolou, dodávat západnímu Německu uranovou rudu. Současně se USA zavázaly, že urychlí tempo svých dodávek součástí pro stavbu západoněmeckého atomového mlíře a reaktorů.

Adenauerovi bylo rovněž slíbeno, že brzy po ratifikaci pařížských dohod, až budou skončeny v západním Německu přípravy k výrobě atomových zbraní, budou USA podporovat a prosazovat zrušení článku pařížských dohod, který zakazuje výrobu atomových zbraní na území západního Německa.

Kromě toho tato tajná dohoda obsahuje slib dodat západnímu Německu i atomové zbraně americké výroby, střední bombardovací letouny-nosiče raket a atomových pum a poskytnout potřebný dlouhodobý úvěr.

Organisace protivzdušné ochrany, evakuace a protiatomová ochrana

Souběžně s přípravami na výrobu atomových zbraní a na jejich použití v chystané válce plánuje a provádí Bonn rozsáhlá opatření proti-atomové ochrany k zabezpečení nerušené práce ve válečně důležitých závodech a života ve velkých městech i při atomových útocích na ně vedených.

Tak ve spolkovém ministerstvu vnitra i při ministerstvech vnitra jednotlivých zemí byly již ustaveny „Luftschutzkomise“. Vědecká komise „Německého výzkumného společenství“ věnuje se již dnes vědeckým otázkám civilní ochrany. Pro „Dobrovolnou sebezáchrannou službu“ byl zřízen „Spolkový protivzdušný svaz“. „Pracovní souručenství“ při „Spolkovém svazu německého průmyslu“ se zabývá otázkami protivzdušné ochrany továren s hlediska atomové války.

V květnu roku 1954 odletěla do USA na studijní cestu sedmičlenná skupina odborníků civilní protivzdušné ochrany. Po jejich návratu z USA byl vydán veřejně seznam asi 80 nejohroženějších měst západního Německa pro případ atomové války a vypracován dokonce detailní plán na evakuaci asi 15 000 000 osob z nejohroženějších oblastí. S německou důkladností byly v tomto plánu podle zpráv západoněmeckého tisku již dokonce vyznačeny i evakuační silnice.

Skupiny odborníků stavebního průmyslu plánují dnes stavby nových domů tak, aby v nich byl dobrý kryt i proti zásahu atomovou pumou. V západním Berlíně vyvolal velké rozhořčení plán magistrátu postavit výškovou budovu, která by odolala tlakové vlně při atomovém výbuchu. Na 3100 starých krytů z války má být uvedeno do provozu v nejbližší době. Jedna podnikavá západoněmecká firma inserovala již dokonce nabídky „zaručeného“ atomového krytu „s radiem, světlem, telefonem, teplem a dosimetrem“ za maličkost — pouhých 20 000 marek.

Stávkokazecká organisace THW (Technisches Hilfswerk) dala k dispozici na 51 000 svých členů pro civilní ochranu ve zvlášť ohrožených oblastech.

Kromě těchto příprav byly již vykonány další a další, které svědčí o jasném úmyslu západoněmeckých militaristů vést příští války atomovými zbraněmi. Tak v roce 1954 proběhly na universitách v Erlangenu, Frankfurtu n. M., Hamburгу a v Tübingen půlroční kursy pro lékaře v protiatomové ochraně, pořádané Německým Červeným křížem.

Západoněmecké firmy již vyrobily „lidovou masku vzor 52“, chránící i proti radioaktivnímu prachu a „jednotnou sirénu vzor 52“ k vyhláso-

vání atomového poplachu. V roce 1955 má být pro 92 měst západního Německa podle „Schleswick-Holsteinische Volkszeitung“ vycvičeno 230 tisíc Němců v protiatomové ochraně, a to: 64 000 proti požárům, 56 000 pro lékařské ošetření, 54 000 pro vyprošťovací práce, 46 000 pro odmořování a deaktivaci a 5000 pro zpravodajskou a veterinární službu. Začátkem roku 1954 oznámily „Deutsche Volkszeitung“, že předseda parlamentní frakce FDP („Svobodné německé strany“) žádal o okamžité vybavení obyvatelstva západního Německa malými kapesními dosimetry. Byla by to olověná trubička s uvnitř vloženým filmem. Stupeň zčernání filmu by určil i stupeň zasažení osoby radioaktivním zářením. Podle posledních zpráv plánuje Německý červený kříž zřízení husté sítě radioisotopových stanic po celém Německu, které by byly vybaveny přístroji na měření paprsků gama, beta a alfa.

O tom, že tato opatření a plány nezůstávají na papíře, nýbrž úměrně s vývojem remilitarisace západního Německa jsou uváděny v život, svědčí mimo jiné i obrázek otištěný v „Daily Worker“ z 6. 12. 1954. Pod příznačným titulkem „Adenauerův atomový válečník“ je fotografie příslušníka západoněmecké civilní obrany v bílém pryžovém obleku s „lido-vou maskou vzor 52“, držícího v ruce kombinovaný dosimetrický přístroj na zjišťování radioaktivity a současně i přítomnosti otravných plynů.

Rozsáhlé přípravy k hromadné výrobě atomových zbraní a horečné přípravy v organizaci a provádění civilní obrany s hlediska atomové války svědčí jasně o tom, že se západoněmečtí militaristé plánovitě a důkladně připravují rozpoutat s pomocí nové wehrmacht útočnou dobovačnou válku vedenou i atomovými zbraněmi.

III. Nebezpečnost a klam pařížských válečných dohod co se týče otázky výroby a použití atomových zbraní novou wehrmacht

23. října 1954 byly v Paříži podepsány válečné pařížské dohody, které znamenají nepokryté spojení západoněmeckých militaristů s militaristy a monopoly — a jim podřízenými vládami — Spojených států amerických, Velké Britannie a Francie. Znovu — obdobně jako v roce 1925 v Locarnu — je západnímu Německu otvírána cesta pro výboje na východ. Nebezpečí z tohoto vývoje plynoucí je tentokrát o to větší, že síla nové wehrmacht má být hned po začátek pětikrát větší než byla síla wehrmacht povolená po první světové válce a kromě toho, že militaristické kruhy počítají s použitím i atomových zbraní. Protokol číslo 3 pařížských dohod obsahuje sice v prvním dodatku Adenauerovo prohlášení, že „Spolková republika se zavazuje, že nebude vyrábět na svém území atomové, chemické nebo biologické zbraně, jak jsou definovány v paragrafech 1, 2 a 3 připojeného dokumentu“. Avšak cena takové záruky po historických zkušenostech s německým militarismem se pro národy Evropy rovná přímo nule. Pro mírumilovné evropské národy je znepokojující již ta skutečnost, že už nyní jsou v západním Německu atomové zbraně amerického původu a že tyto zbraně jsou umístěny i na těch cvičištích, kde se mají cvičit německé divise. Již z toho vyplývá nebezpečí, že se jednoho dne mohou tyto zbraně octnout v rukou obnovené německé armády.

Takovou možnost naznačuje článek pařížských dohod, který říká, že se působnost pomyslného „orgánu pro kontrolu zbrojení“ nevztahuje na válečný materiál a ozbrojené síly USA. Podle článku 2 protokolu čís. 3,

kteřý stanoví kontrolu zbrojení, je umožněno dvoutřetinovou většinou hlasů členů Západoevropské unie změnit seznam druhů zbraní, tedy i atomových, jejíž výroby se západní Německo vzdalo, „ukáže-li se to v kterémkoliv okamžiku nutným“.

Významná jsou také dvě nevinná slůvka v prohlášení kancléře Adenauera v prvním dodatku, že Spolková republika nebude vyrábět atomové zbraně na svém území. To v praxi znamená, že bonnská vláda má plnou možnost hromadit zásoby těchto zbraní na území jiných států. Po této stránce je příznačná zpráva, kterou přinesl Daily Worker z 8. 12. 1954, že se koncern IG Farben (jeho továrna Farbwerke Hoechst) spojil s americkou chemickou společností k postavení nové továrny v Brazílii za peníze z americké půjčky. V souvislosti s plány ukládat atomové zbraně na cizím území je třeba hodnotit neobvyklou pompu, které se dostalo habešskému císaři v západním Německu za jeho poslední návštěvy. Západoněmečtí militaristé s ním totiž uzavřeli dohodu o využití nerostného bohatství, zejména uranu, německými firmami. Konečně, jak oznámil list „Avanti“, Adenauerova vláda se dohodla s vládou generála Franca, že budou vytvořeny smíšené španělsko-německé závody na výrobu atomových zbraní. Výroba v těchto podnicích řízených západoněmeckými odborníky je určena pro novou wehrmacht.

K vyzbrojení nové wehrmacht atomovými zbraněmi, vyráběnými na území cizích států, slouží rovněž tajná nedávno podepsaná dohoda mezi vládou USA a Belgií. Podle této dohody bude v Belgii americkými atomovými odborníky a z peněz amerického rozpočtu postaven atomový reaktor. Tento projekt, který je určen k uskutečnění nedávného usnesení rady Atlantického paktu o použití atomových zbraní v Evropě, má sloužit západoněmeckým militaristům tím, že i z Belgie dostane západní Německo štěpné materiály, na př. plutonium. O těchto i dalších možnostech výroby atomových zbraní pro novou wehrmacht jednali v minulém roce v západním Německu američtí atomoví „experti“ — Robert J. Moon a Ralph Sawyer.

Z Blankova popudu byla rovněž urychlena příprava k výstavbě atomového reaktoru v západním Německu a reorganisována síť vědecko-výzkumných laboratoří ve Spolkové republice, které mají dodávat továrnám na výrobu atomové zbraně v zahraničí vědeckou dokumentaci.

Londýnské a pařížské dohody ponechávají bonnské vládě otevřenou možnost vyrábět atomové zbraně již v současné době pod rouškou „civilního bádání“. Jak však známo a jak na to upozorňovala i sovětská vláda v dokumentech vyměněných mezi vládami SSSR a USA o atomové energii, dnešní úroveň vědy umožňuje mírové využití atomové energie i za současné výroby těch materiálů (zejména plutonia), které jsou potřebné k výrobě atomové zbraně.

Snad nejtypičtějším důkazem pro povahu pařížských dohod, které přes slovní deklaraci prakticky umožňují západnímu Německu již dnes vyrábět atomové zbraně, je skutečnost, že v celých dohodách nenajdeme ani slovíčko o sankcích, které by byly podniknuty proti Bonnu, kdyby své slovní záruky zrušil.

Tyto možnosti výroby atomových zbraní pro novou wehrmacht, ať již na území západního Německa nebo mimo ně, jsou plně ve shodě i s nedávným zločinným usnesením rady Atlantického paktu, které stanoví způsob použití nukleární zbraně v příští válce, zejména v Evropě. Toto zločinné rozhodnutí militaristů imperialistického tábora charakte-

risoval 13. 1. 1955 předseda Světové rady míru profesor Joliot Curie takto: „Stručně řečeno, nedávná usnesení severoatlantické rady znamenají dokončení instrukcí k rozpoutání atomové války.“

IV. Historický význam deklarace moskevské konference evropských zemí a naše úkoly

Ve dnech 29. listopadu až 2. prosince 1954 se v Moskvě konala konference evropských zemí o zajištění míru a bezpečnosti v Evropě za účasti SSSR, Polska, Československa, Německé demokratické republiky, Maďarska, Rumunska, Bulharska a Albánie. Konference se účastnil jako pozorovatel i zástupce mohutné lidové Číny.

Historický význam této konference, která znamená novou etapu v boji za udržení světového míru, je především v tom, že ukázala, že evropské národy nemohou a nebudou nečinně přihlížet k obnovování německého militarismu. Konference jasně ukázala, že cesta, kterou nastoupily zejména vlády USA, Velké Británie a Francie svým otevřeným spojením s německým militarismem přibližuje nebezpečí nové války v Evropě. Konference jasně ukázala, že tato cesta je nebezpečná pro zájmy evropských národů a že přes všechny „mírové“ deklarace účastníků pařížských dohod nepřibližuje mírové vyřešení německé otázky, nýbrž právě naopak.

Účastníci konference jednomyslně konstatovali, že jediná cesta k mírovému vyřešení německé otázky a tím k zajištění míru v Evropě a na světě je přijetí sovětského návrhu kolektivní bezpečnosti, který má obrovský a historický význam.

K otázce nebezpečí rozpoutání atomové války rukama západoněmeckých militaristů se vyslovila závěrečná deklarace účastníků moskevské konference takto: „Kromě toho pařížské dohody otvírají cestu pro atomové výzkumy, jež umožňují výrobu atomových a vodíkových zbraní v západním Německu, a pro zásobování západního Německa atomovými zbraněmi od jiných států. Podle těchto dohod získá západoněmecká armáda možnost mít ve své výzbroji atomovou zbraň.“

To znamená, že se atomová zbraň dostane do rukou těm, kdo zcela nedávno zavádějící krvavý hitlerovský „nový pořádek“ rozsévají smrt a zkázu v Evropě, kdo si vytkli za cíl vyhladit celé národy. Právě oni zahubili v táborech smrti miliony pokojných občanů — Poláků, Rusů, Židů, Ukrajinců, Bělorusů, Francouzů, Srbů, Čechů, Slováků, Belgičanů, Norů a jiných.

To znamená, že atomová zbraň bude v rukou těch lidí, kteří již dnes vyhlazují své revanšistické plány v Evropě.

Uskutečnění těchto dohod značně zvyšuje nebezpečí vyhlazovací atomové války s jejími těžkými následky pro národy, zejména v nejhustěji obydlených oblastech Evropy.“

Země demokratického tábora jsou i nadále pro politiku mírového soužití mezi státy byt s různým hospodářským a politickým zřízením. Avšak Moskevská deklarace jasně ukázala, že provádí-li náš devítisetmilionový jednotný tábor mírovou politiku, není to výrazem slabosti. Deklarace jasně ukázala celému světu, že se vyhrůžek nebojíme a že na politiku s posice síly, kterou imperialisté nepřestali provádět, odpovíme ještě větší silou. A pro případ, že by parlamenty západoevropských zemí ratifikovaly tyto válečné pařížské

smlouvy, obsahuje Moskevská deklarace důrazné naše varování a výstrahu: „Státy, které se účastní této konference, prohlašují, že jsou rozhodnuty, budou-li ratifikovány pařížské dohody, uskutečnit společná opatření v oblasti organizace ozbrojených sil a jejich velení, jakož i další opatření potřebná k upevnění vlastní obranné schopnosti, aby bránily mírovou práci svých národů, zaručily nedotknutelnost jejich hranic a území a zajistily obranu před možnou agresí.“

Plná odpovědnost za takovýto případný náš krok padá plnou vahou na účastníky a inspirátory pařížských válečných dohod. Za této situace, kdy ještě neobrozené wehrmacht jsou již dnes dávány k dispozici atomové zbraně, kdy útočná usnesení rady Atlantického paktu a válečná opatření v západním Německu ukazují na to, že imperialisté a nová wehrmacht hodlá vést útočnou válku atomovými zbraněmi, vyplývají pro nás, příslušníky lidové armády, velitele, politické pracovníky a příslušníky štábů tyto úkoly:

- s plným vědomím vážnosti této situace, u vědomí obrovské síly a připravenosti našeho 900milionového tábora, plnit do důsledků co nejvyšší kvalitu Rozkaz ministra národní obrany na výcvikový rok 1954/55. Ještě houževnatěji si osvojovat základy sovětské vojenské vědy, zvyšovat morálně politické uvědomění a kázeň vojsk, procvičovat organizační schopnosti velitelského sboru a celý výcvik naší armády provádět v podmínkách války vedené atomovými bojovými prostředky,
- osvojit si co nejrychleji a důkladně všechny nové předpisy a řády, zejména ty, které pojednávají o použití atomových zbraní a o ochraně proti nim,
- každý příslušník naší armády, zejména každý důstojník si musí plně uvědomit, že atomová zbraň není jenom politický strašák imperialistů, ale reálná zbraň, o níž se budou opírat tím více, čím horší bude jejich postavení. V souvislosti s tím je si třeba nejen uvědomovat a znát všechny způsoby a prostředky protiatomové ochrany, ale být si vědom toho, že v případě potřeby i náš demokratický tábor — v čele s SSSR — odpoví na úder imperialistů atomovou zbraní, ještě drtivějším protiúderem toutéž zbraní.
- v souvislosti s objevením nových zbraní včetně atomových se nijak nezmenšuje, ba naopak u některých druhů zbraní i zvyšuje jejich význam. Proto boj proti podceňování dosud běžných druhů zbraní je součástí naší bojové a politické přípravy vojsk,
- každý velitel, politický pracovník, příslušník štábu, každý příslušník naší lidové armády vůbec, si musí hluboko vtěpit do vědomí, že objevení nových zbraní, včetně atomových, nejen nesnižuje úlohu a význam člověka a jeho morálky v soudobém boji, ba právě naopak ji pronikavě zvyšuje. V souladu s marxistickým učením o rozhodující úloze lidu v dějinách rozhodují i v podmínkách atomové války o konečném jejím výsledku lidové masy.

Z toho pak pro nás vyplývá důležitý závěr: pronikavě zvýšit individuální výchovu vojáků, znát jejich nálady, vychovávat je na konkrétních faktech k žhoucí lásce k vlasti, k Sovětskému svazu a našim spojencům a k plamenné nenávisti k našemu nepříteli.

Jen tak zvýšíme bojovou připravenost naší armády a důkladně zajistíme nejen obranu naší vlasti, ale i část západních hranic celého našeho demokratického tábora.

„Národy našich států si uvědomují, že pařížské dohody značně zvýšily nebezpečí nové války. Naše národy však nepřipustí, aby je vývoj událostí zastihl nepřipraveny.

Naše národy jsou přesvědčeny o své síle, o svých nevyčerpatelných zdrojích. Ještě nikdy nebyly síly míru a socialismu tak mohutné, nikdy nebyly tak semknuté jako dnes. Jakékoli pokusy napadnout naše národy, rozpoutat válku a zmařit jejich pokojný život budou drtivě odraženy. A tehdy naše národy, opřeny o sympatie a podporu druhých národů, učiní vše, aby zničily síly agrese, aby zvítězila naše správná, spravedlivá věc.“ (Z Moskevské deklarace evropských států.)

